

[Kaj Andresen.]

antallet af pensionister først kendes nu, er overskredet med 55 mill. kr., opdragelses-hjemmenes tilskud med 10 mill. kr. og uddannelsesområdet, hvor man heller ikke for snart et år siden vidste, hvor mange timer der ville blive læst i årets løb, tegner sig for en forøgelse på i alt 70 mill. kr. med 25 mill. kr. til lærerlønninger, 10 mill. kr. til de højere skoler, 10 mill. kr. til seminarierne og 25 mill. kr. til handelsskoler, tekniske skoler og teknika.

Det giver i alt 222 mill. kr. på alle disse lovbundne områder. Heri er ikke medregnet de før omtalte 70 mill. kr., hvoraf de 20 mill. kr. var omstillæg til folke- og invalidepensionister og 20 mill. kr. vejrefusioner.

Vi er dermed på disse forholdsvis få områder oppe på omtrent 300 mill. kr., og til hele det øvrige område er der et særdeles beskedent beløb til fordeling på alle andre poster.

Når forligsrammens udgiftspost blev fastsat til 8.540 mill. kr., har vel såvel regeringen som oppositionen ansvaret for dette beløb. Man nåede til dette beløb ved en fælles vurdering af, hvad der måtte være nødvendigt.

Regeringen har — og det har jo tydeligt kunne fornemmes i finansudvalgets arbejde — været særdeles påpassende og sat en hård bremse på udgiftsstigninger. Kun absolut påkrævede bevillingsansøgninger er nået igennem finansministeriets nåleøje til finansudvalget. Regeringen har ikke, hverken lovgivningsmæssigt eller administrativt, gennemført nye udgiftskrævende foranstaltninger i den forløbne tid, men den har naturligvis måttet administrere gældende love, selv om der måske her opstod overskridelser af de beregnede udgifter.

Man kan måske beklage, at en mere effektiv forhåndskontrol ikke er mulig; det ville være ønskeligt, om der kunne anlægges et mere nøjagtigt skøn over statens udgifter i en vis periode fremover. Måske kan man med nye metoder, bl. a. ved hjælp af data-

centralen, nå dertil, at sådanne udgifter, der vil blive påført staten gennem fremtidige refusioner, kan registreres på et tidligere tidspunkt, end det nu er tilfældet. Jeg har forstået, at finansministeren vil tilstræbe en sådan forbedring.

Nu må regering og opposition dele æren af forliget og dets forhåbentlig positive følger, men de to forligsparter må også have et fælles ansvar for, at der ad de lovbundne veje er gået beløb ud af statskassen, som man i sommeren 1962 ikke kunne forudse størrelsen af.

Hvis oppositionen reelt vil vurdere overskridelsernes oprindelse, er der for den efter min opfattelse ikke noget sagligt grundlag for at rette kritik mod regeringen, der netop har bestræbt sig på at overholde det indgåede forlig, og det kan da endelig heller ikke bestrides, at der, hvis man måler resultatet i statsfinanserne over kasseoverskuddet, er en forbedring fra det foregående år på ca. 800 mill. kr.

Jeg skal i øvrigt anbefale de af ministrene stillede og af hele udvalget eller dets flertal tiltrådte ændringsforslag og anbefale at stemme imod ændringsforslag stillet af forskellige mindretal.

Damsgaard: Ved gennemgang af betænkningen til tillægsbevillingslovforslaget med dens 607 ændringsforslag — det er mange, også for mange — mindes man i en række tilfælde om den kedelige og uheldige kendsgerning, at en del ændringsforslag dækker over større eller mindre beløb, som er brugt, men ikke i forvejen er bevilget. De ønskes bevilget nu, måneder efter at de er brugt. Det høje tings stillingtagen er dermed i virkeligheden ofte foregrebet på en måde, som ikke kan undgå at præge respekten for folketingets bevillingsmyndighed, for uanset den stilling, folketinget måtte ønske at tage til de enkelte udgifter, er det klart, at de ikke kan gøres ugjorte.

Nu er jeg naturligvis fuldt ud klar over, at efterbevillinger ikke er noget nyt,